

F. t. 1. vedr. kommunale borgerservicecentre

Af bemærkningerne fremgår endvidere, at det i gennemgangen – blandt andet i lyset af den organisationsudvikling, der de senere år har fundet sted i den kommunale forvaltning, og som ikke mindst vil finde sted som følge af de mange kommunesammenlægninger – skal vurderes, om § 29 i forvaltningsloven bør ændres eller justeres, og om lovens § 3, stk. 3, i den forbindelse vil kunne blive overflødiggjort. Der henvises til pkt. 4. nedenfor.

Der henvises til Folketingstidende 2004/05, Tillæg B, side 1122

4. *Anbefalinger fra Udvalget om udveksling af oplysninger inden for den offentlige forvaltning*

Efter kommissoriet havde udvalget blandt andet til opgave at overveje, om udviklingen i den organisatoriske tilrettelæggelse af opgaveløsningen i den offentlige forvaltning indebærer, at der er behov for at ændre forvaltningslovens § 29. Udvalget skulle i givet fald udarbejde forslag hertil. Udvalget skulle ifølge kommissoriet også i forbindelse med overvejelserne om forvaltningslovens § 29 overveje, om det er nødvendigt at opretholde bestemmelsen i § 3, stk. 3, i borgerservicecenterloven.

For så vidt angår udvalgets anbefalinger vedrørende bestemmelsen i forvaltningslovens § 29 kan der henvises til justitsministerens samtidige lovforslag om ændring af forvaltningsloven og lov om behandling af personoplysninger.

Efter udvalgets opfattelse gør sig navnlig følgende overvejelser gældende i relation til spørgsmålet om, hvorvidt bestemmelsen i borgerservicecenterlovens § 3, stk. 3, bør opretholdes/ophæves:

Til støtte for at ophæve borgerservicecenterlovens § 3, stk. 3, vil der efter udvalgets opfattelse kunne peges på, at hensynet til borgernes mulighed for i forbindelse med ansøgningssager at kontrollere, hvilke oplysninger om rent private forhold der bliver udvekslet mellem et borgerservicecenter og den enkelte fagforvaltning, der behandler sager inden for samme lovgivningsområde, taler for, at der gælder et krav om samtykke fra ansøgeren. Udvalget fremhæver, at dette hensyn blev tillagt særlig vægt i forbindelse med indførelsen af bestemmelsen i forvaltningslovens § 29, jf. pkt. 2.1.1. Det vil efter udvalgets opfattelse endvidere kunne anføres, at det ikke vil medføre praktiske problemer i forhold til selve indhentelsen af samtykke, hvis kravet om samtykke skulle komme i anvendelse på borgerservicecentre.

Heroverfor står efter udvalgets opfattelse, at en ophævelse af bestemmelsen i borgerservicecenterlovens § 3, stk. 3, vil have indflydelse på kommunernes frie valg i forhold til den organisatoriske placering af bor-

gerservicecentre, såfremt borgerservicecentre skal varetage funktionen som fremskudt del af forvaltningen.

Udvalget bemærker hertil, at borgerservicecenteret således i givet fald vil skulle placeres i samme forvaltning som den fagforvaltning, de skal løse opgaver for, såfremt der – for så vidt angår spørgsmålet om indhentelse af samtykke – ikke skal være forskel på, om det er borgerservicecenteret eller den enkelte fagforvaltning, der løser sager inden for samme lovgivningsområde. Udvalget bemærker i den forbindelse, at bestemmelsen i borgerservicecenterlovens § 3, stk. 3, ikke skaber en adgang til indhentelse af oplysninger, som går ud over, hvad den enkelte fagforvaltningsenhed uden samtykke vil kunne inddrage i behandlingen af en ansøgningssag, såfremt ansøgningen alene var blevet behandlet i den pågældende fagforvaltning. Forvaltningslovens § 29 stiller således ikke krav om samtykke, såfremt en fagforvaltning ønsker at genanvende oplysninger, der er indgået i behandlingen af en tidligere sag inden for samme fagforvaltningsenhed, når det er sagligt og nødvendigt i forhold til behandlingen af en ny sag.

Den nævnte problemstilling ved en ophævelse af borgerservicecenterlovens § 3, stk. 3, gør sig efter udvalgets opfattelse for det første gældende i relation til de mange borgerservicecentre, som udgør deres egen forvaltningsdel (dette gælder ifølge udvalgets spørgeskemaundersøgelse for 33 kommuner, jf. betænkningens pkt. 3.2.1.4). Det samme gør sig imidlertid efter udvalgets opfattelse også gældende, når borgerservicecentre er placeret i en forvaltning med et fagområde, som borgerservicecenteret ikke varetager opgaver for, eller borgerservicecenteret også varetager opgaver for andre fagforvaltninger end den fagforvaltning, som borgerservicecenteret er placeret sammen med.

Udvalget bemærker hertil, at formålet med borgerservicecenterloven er at fremme, at kommunalbestyrelserne opretter borgerservicecentre, som kan fungere som borgernes indgang til den offentlige sektor, jf. pkt. 2.2.3. Udvalget henviser i den forbindelse til den spørgeskemaundersøgelse, som udvalget har foretaget, og hvoraf det fremgår, at 89 ud af de 91 kommuner, der har besvaret undersøgelsen, har oplyst, at de har et borgerservicecenter. Hensigten med borgerservicecenterloven må dermed efter udvalgets opfattelse siges at have virket, idet stort set alle kommuner har et borgerservicecenter, der kan fungere som borgernes indgang til kommunen og derved som en fremskudt del af fagforvaltningen.

I tilknytning hertil anfører udvalget, at med den nuværende organisatoriske placering af borgerser-